

टद्धिः

ग्रहीद्विविशेषणेन. टद्धिः प्रकारान्तरमाह ।
कान्तारगास्तु दृशकं चासुद्रा दिशकं शतम् ।
कान्तारमरणं तत्र गच्छन्तीति कान्तारगाः
ये टद्धिगा धनं ग्रहीत्वा अधिकलाभाय अति-
गहनं प्रायधनविनाशशङ्कास्थानं प्रविशन्ति ते
दृशकं शतं दद्युः । ये च ससुद्रगास्तु दिशकं
शतं भावि मासीद्वेव । एतदुक्तं भवति
कान्तारगेभ्यो दृशकं शतं चासुद्रेभ्यश्च दिशकं
शतं उत्तमयं आदद्यात् । मूलविनाशस्यापि
शङ्कितत्वात् इति । ॥ इदानीं कारिता टद्धि-
माह ।

“दद्युन्वा खजतां टद्धिं सर्वे सन्वाप्तु जातिषु ।”
सर्वे ज्ञासाद्याधोऽधमर्णा अन्त्यके सन्त्यके वा
खजतां स्वाभ्युपगतां टद्धिं सन्वाप्तु जातिषु
दद्युः । कचिदक्षतापि टद्धिर्भवति यथाह
नारदः ।

“न टद्धिः प्रीतिदत्तानां स्थादनाकारिता
कचिन् ।

अनाकारितमप्यङ्गं वस्त्रादां दिवर्हते ।” इति ।
यस्तु याचितकं ग्रहीत्वा देशान्तरं गतस्तं प्रति
कात्यायनेनोक्तम् ।

“यो याचितकमादाय तमदत्त्वा दिशं व्रजेत् ।
ऊर्ध्वं संवत्सरात्तस्य तद्वर्णं टद्धिमाप्नुयात् ।”

इति ।

यश्च याचितकमादाय याचितोऽप्यदत्त्वा देशा-
न्तरं याति तं प्रति तेनेवोक्तम् ।

“क्षतोद्धारमदत्त्वा यो याचितस्तु दिशं व्रजेत् ।
ऊर्ध्वं माचनवात्तस्य तद्वर्णं टद्धिमाप्नुयात् ।”

इति ।

यः पुनः स्वदेशे स्थित एव याचितो याचितकं
न ददाति तं याचनकालादारभ्य टद्धिं दापये-
द्वाजा । यथाह ।

“स्वदेशेऽपि स्थितो यस्तु न दद्याद्वाचितः कचिन् ।
तं ततो कारितां टद्धिमनिच्छन्तश्च दापयेत् ।”

इति ।

अनाकारितटद्धिरपवाधो नारदेनोक्तः ।

“पण्यमूलं भतिर्यासो दक्षो यश्च प्रकल्पितः ।

दद्यादनाचिकपणा बह्वन्तो नाविवक्षिताः ।

अविवक्षिता अनाकारिता इति । ॥ अधुना

द्रव्यविशेषे टद्धिविशेषमाह । सन्तिस्तु प्रश-
स्त्रीषाम् । पशूनां स्त्रीणां सन्तिरेव टद्धिः ।

पशूनां स्त्रीणां प्रोक्तासमर्थस्य तत्पुष्टिसन्तति-
कामस्य प्रयोगः सम्भवति । ग्रहणश्च पौर-
परिचर्यायिनः । अधुना प्रयुक्तस्य द्रव्यस्य

टद्धियहमन्तरेण चिरकालावस्थितस्य कस्य

द्रव्यस्य कियती वरा टद्धिरित्येष्विति आह ।

रचस्याट्ठगुणा परा ।

“वक्षधान्यहिरण्यानां चतुष्टिदिगुणा परा ।”

रवस्य तेनष्टतादेर्वृद्धियहमन्तरेण चिर-

कालावस्थितस्य खजतया टद्धिगा बह्वमान-

स्याट्ठगुणा टद्धिः परा नातः परं बह्वन्ते । तथा

वक्षधान्यहिरण्यानां यथासंख्यं चतुर्गुणाः

टद्धिया

त्रिगुणा दिगुणा च टद्धिः परा । वक्षधेन तु
रवस्य चैगुण्यसुक्तम् । दिगुणं हिरण्यं त्रिगुणं
धान्यं धान्येनैव रसा आख्याताः पुण्यमूल-
फलानि च । तुला द्रुतं क्षितयमट्ठगुणमिति ।
मशुना तु धान्यस्य पुण्यमूलफलदीनाश्च पञ्च-
गुणत्वसुक्तम् । “धान्ये श्रदे कवे वाह्ये नातिक्रा-
मति पञ्चतामिति ।” श्रदः खेचफलं पुण्यमूल-
फलादि । कवे मेघोर्वाचमरीकेशादि । वाह्यो
वलीवर्दतुरगादि । धान्यश्रदत्ववाह्यविषया टद्धिः
पञ्चगुणत्वं नातिक्रामतीति । तत्राधमर्णयोग्य-
तावशेन दुर्भिक्षादिकालवशेन च व्यवस्था
द्रव्या । एतच्च सङ्गतप्रयोगे सङ्गदाहरणे च
वेदितव्यम् । पुरुषान्तरसंक्रमणेन प्रयोगान्तर-
करणे तस्मिन्नेव वा पुरुषे अनेककः प्रयोगा-
न्तरकरणे सुवर्णादिकं हेतुगुण्यद्वयक्रम्य पूर्व-
वद्वर्हते । सङ्गतप्रयोगेऽपि प्रतिदिनं प्रति-
मासं प्रतिवत्सरं वा टद्धिगाहरणेऽधमर्णदेयस्य
हेतुगुण्यसम्भवात् । पूर्णाद्वत्टद्धिगा सद्य हेतुगुण-
मतिक्रम्य बह्वन्ते एव । यथाह मनुः । कुषोद-
टद्धिहेतुगुण्यं नास्ति सङ्गदाहृता । सङ्गदाह-
तिव्यपि पाठोऽस्ति । उपचयायं प्रयुक्तं द्रव्यं
कुषोदं तस्य टद्धिः कुषोदटद्धिहेतुगुण्यं नास्ति
नातिक्रामति । यदि सङ्गदाहृता सङ्गतप्रयुक्ता
पुरुषान्तरसंक्रमणादिना प्रयोगान्तरकरणे
हेतुगुण्यमस्तीति सङ्गदाहृतेति पाठे श्रुतेः श्रुतेः
प्रतिदिनं प्रतिमासं प्रतिवत्सरं वाधमर्णादा-
हृता हेतुगुण्यं नास्तीति आख्येयम् । तथा
गौतमेनाप्युक्तम् । चिरस्थाने हेतुगुण्यं प्रयोग-
स्थिति प्रयोगस्थित्येकवचननिर्देशात् प्रयोगान्तर-
करणे हेतुगुण्यतिक्रमोऽभिप्रेतः । चिरस्थान
इति निर्देशात् श्रुतेः श्रुतेर्वृद्धियहस्य हेतुगुण्यति-
क्रमो दर्शितः । इति मित्ताचरा । कुरङ्क-
रोगः । हर्षः । इति हेमचन्द्रः । सन्धः ।
इति शब्दचक्रिका । शैवेयम् । धनम् । इति
राजनिर्णयः । ॥

टद्धिका, स्त्री, (टद्धिरेव ; स्वार्थे कन्) ऋद्धिना-
मौषधम् । इति शब्दभाषा ।

टद्धिजीविका, स्त्री, (टद्धिगा जीविका ।) ऋद्धिदान-
जीविका । तत्पर्यायः । अर्थप्रयोगः २ कुषो-
दम् २ । इत्यमरः । कलाञ्जिका ४ । इति
शब्दरत्नावली ।

टद्धिः, पुं, (टद्धिं ददातीति । दा + क् ; णि) जीवकः ।
मृकरकन्दः । इति राजनिर्णयः । टद्धिदातरि,
त्रि । (यथा, टद्धिर्वर्द्धितायाम् । ५२ । १७ ।

“प्राक्शाखया विभुक्तं सुखेन टद्धिदं वासु ।”)

टद्धिआहं, स्त्री, (टद्धये यत् आहम् ।) टद्धिनिमि-
तकआहम् । तत्पु अयुद्यनिमित्तं पित्राबुद्देशेन

अहया अनादेर्हानम् । तत्कर्मविशेषात् पूर्व

कर्तव्यं यथा । निर्वाणान्ते मत्स्यपुराणम् ।

“अन्नप्राप्ते च सोमनो पुत्रोत्पत्तिनिमित्तके ।

सुखयने निषेके च नववैष्णवप्रवेशने ।

देवदत्तजलादीनां प्रतिष्ठार्थां विशेषतः ।

टद्धिया

तीर्थयात्रादयोत्तमर्गे टद्धियाहं प्रकीर्तितम् ।”
हलायुधधृतकूर्मपुराणम् ।

“तीर्थयात्रासमारम्भे तीर्थान् प्रत्यागमेऽपि च ।
टद्धिआहं प्रकुर्वीत बहुवर्षैः समन्वितम् ।”

इति आहृतत्वम् ।

आभ्युदयिकआहम् । गान्दीसुखआहम् ।

यथा,—

“टद्धिआहं प्रवक्ष्यामि पूर्ववत्तद्विशेषकम् ।

जातपुत्रसुखदर्शनादौ टद्धिआहम् । पूर्वाभि-

मुखेन दक्षिणोपवीतितु मधुयववरकृष्ण-

देवतीर्थेन नमस्कृतान्तेन दक्षिणोपचारेण

कर्तव्यम् । दक्षिणबाहु ग्रहीत्वा ॐ अद्या-

क्षदीयासुक्तद्वौ असुक्तसंगोत्राणामसत्पितृ-

पितामहप्रपितामह-मातामहप्रमातामहटद्धि-

प्रमातामहानां असुक्तशर्मणां सपत्नीकानां

गान्दीसुखानां आहं कर्तव्ये वसुसम्बन्धकानां

विश्वेषां देवानां आहं सिद्धाप्तेन युष्मासु मया

कर्तव्यमिति देवनाक्षयामन्त्रम् । ॐ करिष्य-

सीति तेनोक्ते इत्यमेव माहृपितामहोपपिता-

महोनां देवनाक्षयामन्त्रम् । तत ॐ अद्य

असुक्तसंगोत्राणां सत्पितामहा असुक्तोदेवा

गान्दीसुखाः आहं सिद्धाप्तेन युष्मासु मया

कर्तव्यमिति प्रपितामहोत्राक्षयामन्त्रम् ।

करिष्यसीति तेनोक्ते इत्यमेव मातामहादि-

नाक्षयामन्त्रम् । देवपितृसर्वदेवनाक्षयआह-

करणाशुभापनम् । आसने ॐ विश्वेदेवाश्च

आगत इत्युक्ताम इमं हवं एवं वर्हिर्निषीदत ।

ॐ विश्वेदेवाः इत्युक्तेमं हवं ये मेऽनारीचे य

उपपविष्ट ये अयिजिह्वा उत वा यजन्वा आ

सद्यास्मिन् वर्हिर्मा मादयहम् । ॐ आगच्छन्तु

इति विश्वेदेवावाहनं गन्वादिदानं अक्लि-

द्रावधारणवाचनम् । ततः प्रपितामहोपपती-

नामहृत्तापनम् । आसनम् आवाहनं गन्वादि-

दानम् । अक्लिद्रावधारणवाचनम् । इत्थं

पितामहा मातुः । ततः प्रपितामहादीनामशु-

भापनमाचनमावाहनं गन्वादिदानम् । एवं

टद्धिप्रपितामहादीनां अशुभापनादिकरणम् ।

ॐ वसुसम्बन्धकेभ्यो विश्वेभ्यो देवेभ्य एतदन्नं

सहर्तं सपाणीवं सवज्जनं सवदरं सवधि प्रति-

सिद्धवर्जितं नमः । इति अन्नकल्पणम् ।

ॐ असुक्तगोत्रे मत्पितामहि असुक्तिः देवि

गान्दीसुखि एतदन्नं सवदरं सवधि नमः । एवं

मातामहप्रमातामहेभ्यः ।” इति गारुड २२२

अध्यायः । अन्वयः ।

“हृत्तीवमाभ्युदयिकं टद्धिआहं तदुच्यते ।

उत्सवानन्दसम्भारे यशोहाहादिमङ्गले ।

मातरः प्रथमं पूज्याः पितरस्तदनन्तरम् ।

ततो मतामहा राजन् विश्वेदेवास्तथैव च ।

प्रदक्षिणोपचारेण दक्ष्यन्तपत्नीदेकैः ।

ग्राह्यसुखो निनयेत् पित्रान् पूर्वया चतुरो

युताम् ।

सम्पन्नमित्यभ्युदये दद्यादर्थं द्विबोर्दयोः ।